

CAO News 7

Horolezecký časopis severočeského regionu č.072

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://cao-news.webpark.cz)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

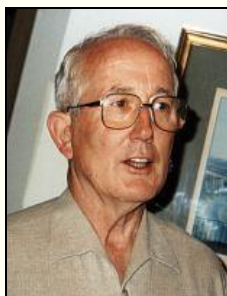
[WWW.VRCHOLKY.CZ](http://www.vrcholky.cz)

Ročník 7, číslo 072

-- Since 1999 --

červenec 2005

OCHRÁNCI PŘÍRODY
VS LEZCI ..

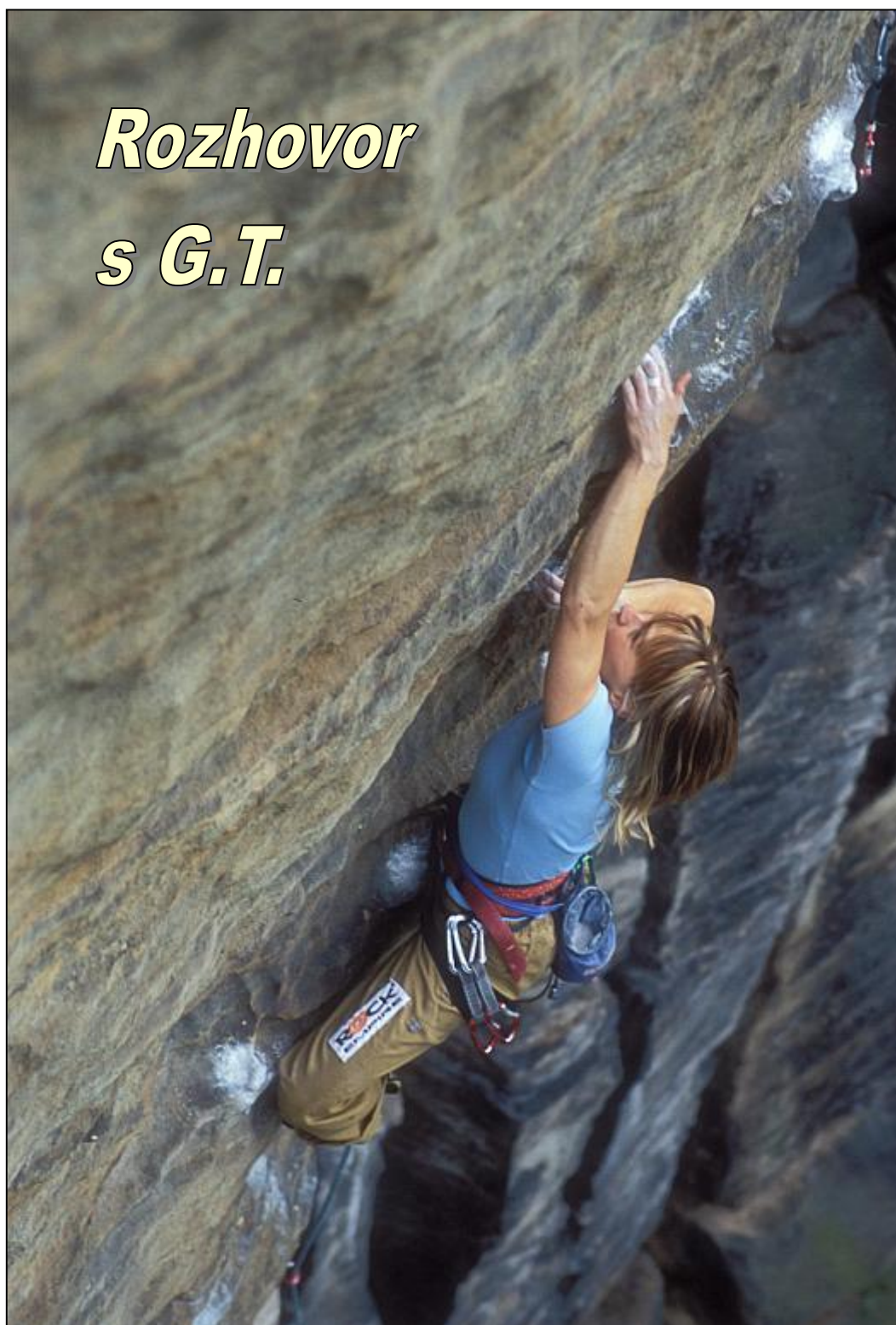

DIETRICH
HASSE

„Nezbývá než věřit, že při odpovědné a rozumné péči o krajinu ochráníme lezecký sport před útoky „militantních ochránců přírody“, které by vedly k neakceptovatelným omezením lezení. Také člověk je legitimní součástí přírody v našem cenném životním prostředí...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ President – Big Wall
- ✓ Velký rozhovor s Gerhardem Tschunkem
- ✓ Nevydařené Chamonix
- ✓ Zpráva ze Slovenska
- ✓ Nové cesty
- ✓ Pozvánky na akce
- ✓ Střípky
- ✓ a mnohé další...

Simona Ulmonová, * První vráska RP IXc, Tvář, levý břeh Labe. Foto © 2005 Pavel Žofka

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Červencová schůzka vyšla hloupě právě na den upálení mistra Jana Husa. Nemělo smysl ji překládat, o prázdninách je každého dne na schůzování škoda. Ale sešlo se nás deset, to jde. Zbytek už si užíval někde na horách.

Potřebnou závlahu vyprahlých hrdel zvládala, jako vždy s úsměvem na rtech, naše milá vrchní Kateřina.

Program červencové schůzky:

- **Nejbližší sportovní akce.** Sezóna je v plném proudu, většina už má v lezeckých plánech jasno a mnoho jiných akcí o prázdninách není. Pokud se najde pár zájemců, a pokud termíny nebudou kolidovat se zájezdy do hor a skalních oblastí, chtěli bychom ještě stihnout **Skalního muže** (TJ Český Ráj), **Prachovskou 24 hodinovku** (LK Prachov) a **Chřibského hnědáka**. Sami se pokusíme zorganizovat avizovanou deseti nebo dvanácti hodinovku na kolech. To je asi tak všechno.
- **Různé.** Přišla odpověď od **Ing. Wenera Henschela** ze správy CHKO LP na náš dopis ze dne 17.6.2005; **Pavel Kýsa Bechyně** nechal vytisknout několik „representačních“ výtisků nového doplněného průvodce na Ptačí stěny; **Sláva Krob** nám zaslal průvodce na Malé skály v Tašově; **Pavel Žofka** nám poskytl několik parádních lezeckých fotografií z Labáku...

Hodně proměnlivé počasí v prvních týdnech léta nahrávalo spíše průzkumným výpravám, nežli samotnému lezení. Co máme zprávy, tak se opravdu hodně objevovala různá zapadlá zákoutí: Javorohorská věžička, Hrbolec, Velenické skály, Sperlingstein, Popova skála, Chřibské hory, Tolštejn, Skály u Rousínova, Skála u Arnultovic aj.

Podle všeho se dařilo ve Francii a něco málo také v Alpách, přestože ani zde počasí zatím nenabídlo delší období s lepšími podmínkami.

No a necelé čtyři hodiny před začátkem schůze přišla SMS od čtveřice Petr Jícha, Jan Jordák, Milan Šafařík a Jaroslav Uher: „**M.A. zdolána**“...

...WHERE THERE 'S LIFE, THERE 'S CAO DC.

Panorama s úžasným vrcholem Mont Aiguille v levé části snímku...

Užívejte si letní pohody!!

Horám zdar!

President - Big Wall

Velká stěna - Pohled do minulosti.

Jiří Petřín Petřík
Praha

Kd y ž jme ještě jezdili do Žlebu po železnici motorákem, ukazoval jsem z okýnka zvědavcům Presidenta. Kdybychom tam teď zajeli autem, tak jedním okem budu koukat na silnici a druhým okem budu vyhlížet, kdy se konečně objeví.

A jak to všechno vlastně začalo?

Dne 7. srpna 1974 Dieter Smejkal, Heinz Skopec a Karl Skopec vylezli, na tenkrát bezvýznamnou okrajovou stěnu, cestu „Převozníkův hněv“. (Asi přijeli přívozem.) Masiv nazvali Titanic, podle podoby mohutného lodního kýlu a na vrcholu osadili knížku, stejně tak jako to první udělal na Duhové stěně v roce 1971 Karel Bělina.

Cesta se najednou stala populární, každý ji několikrát lezl. Na dotaz, jaký to je? Se odpovídalo: „Nejhezčí sedma v Labáku“! Karel ale dávno tušil dopředu, že v masivech lze udělat nádherné cesty. Drahocenný čas nijak neztrácel. Kolem svého bivaku, pod Duhovou věží, pojmenoval všechny významné okrajové stěny (tzv. masivy).

Ale ještě bych připomenul, že slovo bivak, zde byl takový jako konspirační výraz. Ve skutečnosti se jednalo málem o horskou chatu, jejíž popis si zaslouží samostatný článek.

Karel razil cesty a osazoval do svých stěn knížky. V lezeckém světě F1 byl červeným monopostem FERRARI.

Tak se zrodil i President, Karlova největší okrajová stěna – Big Wall. Ústřední převislá spára byl jeho jasný směr! Konečně v létě 1976 padla Edita na Tyršovku (VIIIc). A tak se jednoho rána ocitl s Vaškem Širlem v jeskyni Big Wall.

První kruh ale Karel do své cesty nezatloukl, už tam léta byl. Dal ho tam pod jeskyni Jaroslav Budín, někdy kolem roku 1969. Karel vybojoval spáru nad jeskyní, nacpal tam mraky smyček a když mu v převisu došlo, tak ho Vašek do jedné dobral. Smyčka držela a Karel zavrtal. Za chvíli volá Širl nahoru: „Co tam budeš dávat prvovýstupák? Vole, naper tam rovnou stabilák! Teď není čas na hrdinství!“

Jenomže zvuk kladiva, pokud zrovna dole nejede vlak s uhlím, je slyšet dost daleko. A tak když už je dílo hotovo, z houští se vynoří Děčínští ochránci svatých pravidel čistých. Hříšníci museli slanit a vrcholová komise pokus o prvovýstup zrušila. Všechny tři kruhy bratři Weingartlové vytloukli, (druhý byl v jeskyni). Karel se přestěhoval do Ostrova. Teď byla cesta po mnoha letech znovu volná...

Myšák Mikyška ještě zkoušel Karla Vozába, jestli by do toho nešel, ale to už Zdeněk Weingartl dal rychle svůj kruh prakticky do stejného místa, kde ho měl už dříve Karel.

Když jsem vyzvídal, jak to bude dál, tak Zdeněk měl představu, že dá do stěny ještě asi tři kruhy. Asi po 15 metrech, vždy nad horizontální tmavé pásy (jež se táhnou přes celou stěnu).

Další tři roky se nic nedělo. Na jaře roku 1980 byli několikrát Weingartlové s Wolfgangem Güllichem v Sasku přelézat Arnoldovi nejtěžší cesty. Jednou jsem byl s nimi pod

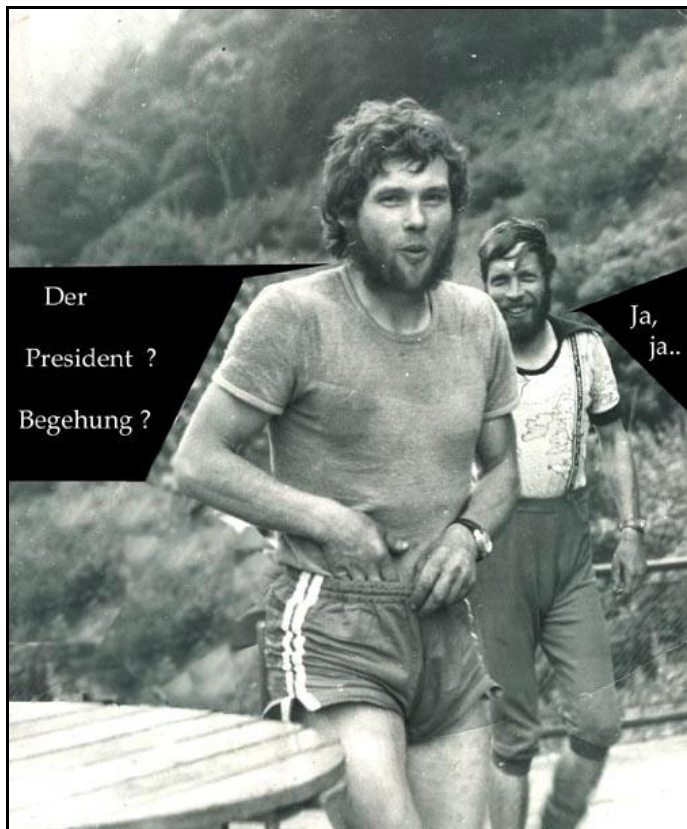
Sommerwandem (lezli Team Work IXc) a Wolfgang nedodržel pravidla. Samozřejmě tam bylo více čumilů a nebo v tom bylo ještě něco dalšího? Nevím. Najednou jsme slyšeli senzaci:

„Někdo vylezl Prezidenta!!!“ !!!

Hned jak to šlo, jsem se tam běžel podívat. Pod nástupem jsem zíral nevěřičně na krátký vysekaný nápis na skále: Big Wall VIIIc...

Koukám nahoru a nevidím žádný kruh. Šel jsem dál od stěny, co to šlo a zase nikde žádný kruh! Jenom čistá skála. No to je bomba! Vůbec jsem nic nechápal.

Až potom jsem slyšel, že ti maníci byli Bernd Arnold a G. Lamm.

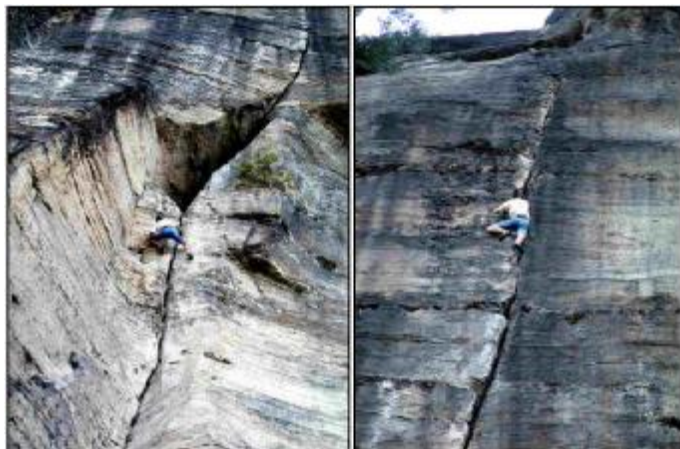

Der
President ?
Begehung ?

Ja,
ja..

Nyní po letech je (zásluhou Pavla Černého) už „Budínův kruh“ zase zpátky na svém místě, co byl dřív. A v jeskyni je borhák.

Tak někdy AHOJ pod Big Wall!

Na fotografiích Lukáše Chalupického je Jarda Maršík v dech beroucímu sólu cesty Big Wall VIIIc v roce 2003.

Gerhard Tschunko

Velký rozhovor s Gertem Tschunkem.

Eva Dcera Zápotocká

C.C.Dubí

Dokud budu chodit a budu dýchat, tak budu lézt...

Gert Tschunko, (na snímku) zakladatel a předseda dubského oddílu, legenda skalního i horského lezení, bývalý reprezentant Československé republiky, mistr sportu, ale hlavně milý, vlídný, dobrotivý a skromný člověk se smyslem pro humor.

S touto skvělou osobností udělat rozhovor byl opravdu oříšek. Protože jak vtěsnat sedmdesát let života, které oslavil letos 30. dubna, do pár odstavců, když by ze svých zkušeností mohl vydat knížku? Jak zkrátit hodinové příjemné povídání a nevynechat nic podstatného, když téměř, co věta, to perla? No, posuďte sami...

Tak první otázka, kterou jsi jistě hned na úvod čekal. Kdo tě přivedl k lezení? Kolik ti bylo let, když jsi lezl vůbec poprvé, kde to bylo, jaká cesta?

U nás vlastně lezení bylo trošku v rodině. Jak otec, který pochází z Rakouska, tak i strýc, chodili po horách. Dokonce i lezli, ale ne moc, spíš vystupovali na hory. Takže už ve třech letech jsem byl například na Božni. A v osmi, devíti už jsem měl vlastně svoje první alpský vrcholy. Potom mě jednou vytáhl kamarád do Ostrova na takovou čtrnáctidenní studentskou dovolenou a samozřejmě pro nás bylo atraktivní vidět tam lezce, tenkrát jich bylo pár. A vždycky když jsme nějakého viděli, tak jsme rychle utíkali a dívali se. Jinak jsme taky zkoušeli, samozřejmě.

Jednou ke mně přišel jeden z těch lezců a řekl, jestli to nechci zkusit. Říkám, že jo, tak mě zahnal na Umíněnce v Rájci. A hned moje druhá cesta byla sedma, ze které jsem pochopitelně nejmíň třikrát, nebo čtyřikrát vypadl, ale to mně nijak nevadilo. To bylo na Mravenčí, tak tam to není ani tak velký umění vypadnout. No, ale už jsem u toho zůstal. Po vojně za mnou přišel jeden kolega tady z Hrobu, Kubinec a zeptal se mně, jestli chci jet do Tater. No, tak tím vlastně začalo to moje horolezectví. Stanovali jsme u Žabích ples, tenkrát se tam ještě mohlo, udělali pár pěkných výstupů. Pak, když jsem se vrátil, pískovce, Tatry, zimní Tatry, no, a tak se to pořád stupňovalo. A jelikož jsem to měl asi v krvi, tak už jsem u toho zůstal. To byly moje začátky. Úplně jednoduchý.

Jaké bylo lezení tenkrát? Jak se díváš na současný vývoj lezení?

Já jsem ještě zapadl na konec té éry, kdy se navazovalo do pasu nebo přes prsa, lezlo se bos anebo v kečkách. Kecky ovšem čínské, který měly pěnovku a v tom se lezlo docela dobře. Vždycky za pár cest se musely vyhodit, ale lezlo se v nich docela dobře.

Neměli jsme žádnou výzbroj. Měl jsem jednu železnou hasičskou karabinu, jednu smyčku, kterou jsem našel ve skalách a 20 metrů lana. To nebylo moc na ty pískovce, takže se třeba stalo, že jsme vylezli na Neubertovu věž, která tenkrát ještě stála a byla jedna z nejvyšších v Tisé. No, a při slaňování nám nestačilo lano, takže jsme viseli v půlce. Šli kolem lezci a vlastně nás... ne, že bysme se nedostali dolů, tam byl ještě jeden stěnový kruh, takže se dalo slanit přes něj... ale prostě nás vzali do party a pomohli nám...

V tom začátku bylo vlastně hlavní devizou nespadnout. Každý pád znamenal zranění a byly to těžké pády, protože už jenom tím, že se lano zadrhlo kolem prsou, vznikalo tady nebezpečí uškrtení při delším visu. No, a lana byly taky dost tuhé, takže ten trh byl mohutnej. Většinou byl zraněn i spolulezec, který jistil.

Gerhard Tschunko, Severní cesta na Slona v Tisé, rok 1961.

Vím, že jednou Wila Kubinec... Lezli jsme nějakou údolkou na Procházkovou stěnu a on se těsně pod druhým kruhem neudržel a spadnul, což už bylo takových dobrých deset metrů nad kruhem, takže šel opravdu až dolů. Já jsem seděl u kruhu a mně to vrazilo ruku úplně do kruhu. Udržel jsem ho, nic se nám nestalo, akorát jsme byli trochu orvaný. Já měl zlomený

zápěstí, on nějaký žebra, ale jinak jsme přežili. To chci jenom dokumentovat, že každý pád byl velice nebezpečnej. V tom je ten obrovský rozdíl proti dnešku, kdy sedáky dovolí i třeba odskočit si v těžkých místech a pokud je ten pád kontrolovaný, tak se člověku vlastně nemůže moc stát. Jištění od spolulezce přes různé osmy nebo jiné přípravky je natolik bezpečný, že třeba i slabá nebo lehká žena může udržet těžkýho lezce. Při určitým nácvičku samozřejmě. To je ten podstatný rozdíl. A samozřejmě i ve vybavení, myslím tím lana, lehké karabiny, tenké smyčky, které dřív vůbec nebyly, takže se nedalo jistit v těch nejjemnějších spárkách. A samozřejmě lezečky. Lezečky způsobily úplnou revoluci v pískovcovém lezení, ale i v lezení vůbec, protože jejich schopnost držet na skále jako přilepené dovoluje lézt cesty, na který dřív nebylo možno ani pomyslet.

Samozřejmě pískovcové lezení je v současné době hlavně o lezení. O cestě jako takové, nikoliv o dobývání vrcholu. V tom je další hlavní rozdíl. Vrchol už není ten nejdůležitější cíl, proto se taky dělají cesty třeba na masivy. Když jsme s tím tenkrát začínali my, byli jsme za to různým způsobem osočováni, že porušujeme to základní pravidlo pískovcového lezení jako že vrchol je hlavní cíl. Ale my jsme s tím přesto začali, viz třeba cesta středem stěny na Ostrovskou stěnu nebo Netopýří stěna. Začali jsme tyhle ty velké stěny lézt a to je právě to, čím se lezení vyvíjí.

Tenhle trend pomalu přechází i do vysokých hor, ale tam ještě často vrchol zůstává hlavním cílem. I když už před lety skvělý anglický lezec Chris Bonnington, když vylez jenom na rameno v Chamonix, tak se ho ptali, proč nešel dál až na vrchol, když to měl jenom pár set metrů, a on odpověděl: „Ne, cesta stěnou byla dokončena, cesta je můj cíl.“ A to bylo před třiceti lety! Prostě radost je to vlastní lezení. Radost z pohybu, radost z toho dostat se někam nahoru, z pohybu co nejpřímější cestou. To byl asi ten hlavní vývoj v lezení.

A když pořád ještě chodím lézt, samozřejmě podle té starý školy, tak vidím některé trendy, který ovšem jsou i špatný. Cílem je sice vylézt cestu, ale některý lezci mají tendenci vylézt ji za každou cenu. To znamená, že napřed si ji prozkoumají a třeba se i odjistí ze shora, což by nebylo tak špatné, poněvadž druholezec je stejně jištěn zrovna tak, že jo. Ale dřív to bylo podle pravidel prostě nemyslitelné.“

Co tě přivedlo k děláni cest? Který prvovýstup byl tvůj první a kolik jich bylo asi celkem?

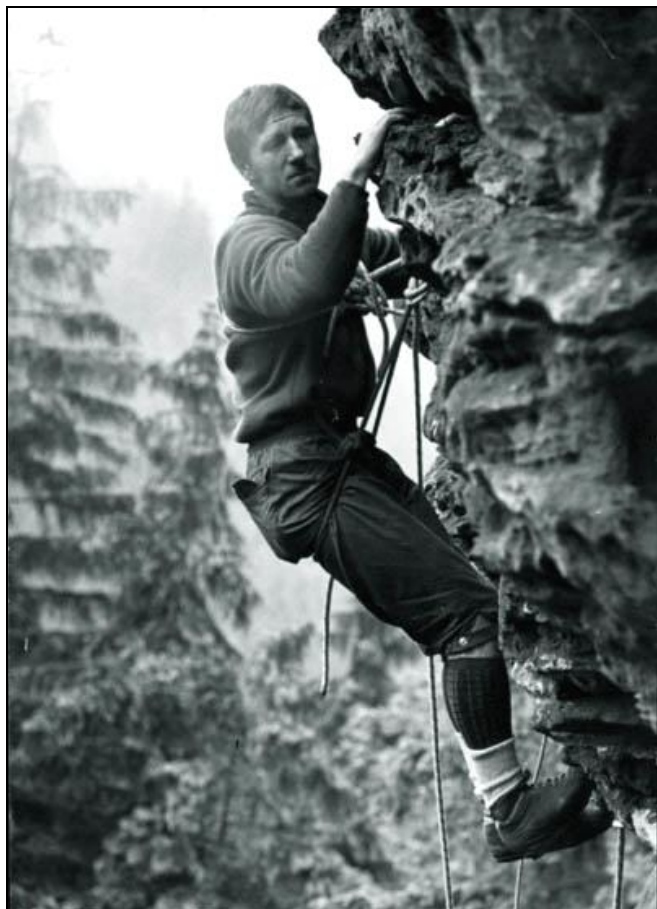
Byla doba, kdy vlastně už bylo na spadnutí, že ty staří lezci skončí. Bylo tady najednou volné pole působnosti, takže my, jako novější generace, jsme se do toho pustili a začali jsme lézt některé stěny, které ještě nebyly slezeny. Obzvláště v naší domácí oblasti, čímž myslím Saský Švýcarsko, Tisou, Rájec, Ostrov a samozřejmě i Maxičky, Dolní Žleb a další. Protože jsme dělali některé cesty i třeba v Českém Ráji a podobně. Těch prvovýstupů... já nevím, kolik jich bylo. Jednou jsem to tak zhruba počítal a těch lepších bylo asi dvaosmdesát. Ale to počítám i některý prvovýstupy mimo pískovcové oblasti.

Které své cesty si vážíš nejvíce a proč? Který z tvých prvovýstupů ti udělal největší radost?

Největší radost? Největší radost člověk měl vždycky z toho výstupu, který udělal, přestože ostatní na něm třeba ztroskotali nebo podobně. Ale pamatuji se na jeden prvovýstup, který byl vynikající, myslím na tu dobu. Bylo to na malou Tovární věž v Ostrově. Tam byla hladká severozápadní stěna. Do té doby tam byly nějaké pokusy, ale všechny ztroskotaly vlastně hned ve

spodní části. My jsme to, samozřejmě po delší přípravě, vylezli na jeden záťah s jedním kruhem a dodnes ta cesta patří k takovým těm těžším. Já na tu cestu vzpomínám proto, protože jsem jí nazval Kosmickou cestu, a to proč... Protože v den, kdy jsem jí vylezl, přistáli Američané na měsíci.

Další, na kterou rád vzpomínám, byla cesta na Plotnovou věž, Převislá revue, která je dneska hodnocená jako těžká osma, a tu jsem vylez ve dvaapadesáti letech, jako můj poslední prvovýstup této obtížnosti.

Gerhard Tschunko, Tunelová věž v Tisé, rok 1964.

Jinak mám rád všechny cesty, který jsem lezl, a vždycky jsem z nich měl radost. Hlavně jsme měli radost z toho, když se ty cesty potom opakovaly, když se lezly. A když pak ti lidé, kteří to lezli, a už bylo jedno, jestli to byla cesta za čtyři, za pět nebo za sedm, řekli: „Ano, to je krásná cesta, na tý jsem si pěkně zalezl.“ Z toho mám ještě i teď velkou radost.

Jak dlouho už funguje dubský oddíl? Co tě vedlo k jeho založení, bylo to snadné? Vyšlo všechno dle tvých představ?

Začal jsem tehdy chodit do skal se známými klukama, z mého okolí. To byli vlastně tenkrát ještě členové skautského oddílu a měli zájem jet do skal, tak jsem s nimi párkrát jel. Několik jich u lezení zůstalo a lezou dodnes. A abychom do vrcholových knížek nepsali vždycky jen jména, tak jsme si vymysleli Climbing Club Dubí (C.C. Dubí). Tak jsme si řekli, že když už to tak píšeme, tak ten oddíl i založíme. Napřed to byl vlastně takový volný spolek, který neměl ambice být oddílem. Jenže potom přibyli další lidi a tehdy jsme si řekli, že by jsme mohli v Dubí vytvořit malý, ale kvalitní horolezecký oddíl. V dnešní době ten oddíl, myslím, funguje dosti slušně. Ale hlavně, jsou tam většinou lidi, kteří opravdu lezou. To znamená, že tam nejsou žádní statisti. Jsou tam všichni, kteří mají zájem o skály nebo o hory.

Vím o tobě že jsi byl v reprezentaci... Jak to tehdy bylo a jaká byla tvoje první výprava do hor?

Reprezentace byla tehdy snažením každého horolezce. Mluvím o horolezcích, to znamená, že do reprezentace se mohli dostat pouze lezci, kteří měli nějakou výkonnost ve velehorách. Tehdy to bylo rozdělený tak, že byly kraje a u krajů byla krajská reprezentační družstva. Do těch byli vybíráni skvělí lezci. Ti jezdili na soustředění a z nich se potom vybírali lidi do reprezentace. Jak jsem se tam dostal já? No, byl jsem na Kavkaze, kde jsme udělali na tehdejší dobu dost pěkné výstupy. Na základě toho jsem byl vzat do reprezentace, ve který jsem byl devět let. Nebylo to jednoduché, protože se musely plnit určité limity. Jenom třeba pro ilustraci, muselo se týdně nalézt nejméně šest set výškových metrů na písku, což je opravdu hodně. Když si představíte, že jedna věž má v průměru dvacet metrů, tak se muselo lézt téměř denně...

A co jste udělali za výstupy na tom Kavkaze?

Jo, na Kavkaze. Ono to s těmi zájezdy na Kavkaz bylo trošku ošemetné. Vím o několika případech, kdy kluci byli otrávení, protože tehdejší regule sovětského horolezectví nedovolovaly samostatný výstupy. To znamená, že oni přišli na Kavkaz, museli se zařadit do tábora, do života v tom táboře, museli projít základním výcvikem na ledovci, učit se jištění, což vlastně pro kluky, kteří už měli něco za sebou, bylo zbytečný. A teprve na závěr jim dovolili nějaký chodecký výstup na nějaký vrchol. My jsme se ale do toho táborového dění nechtěli zařadit. Byly s tím dost problémy. Třeba jsme zásadně odmítali chodit na rozsvičky, protože jsme říkali, že jsme přišli lézt, a ne cvičit, no... Tak to byl takový náš první střet zájmů a to by nám byli ještě odpustili. Potom tam měli v centrálním kuloáru takovou cvičnou stěnu, na kterou každý musel vylézt s jištěním ze shora. Bylo to velice zábavné se podívat na dívky z Ukrajiny nebo odněkud, jak se tam poprvé pokoušejí lézt. Ale ty lidi tam měli pobyt zdarma, měli o to zájem, takže to pro ně bylo na tehdejší dobu vynikající. No, my jsme k té skále přišli, viděli jsme, že ty cesty jsou poměrně jednoduchý, tak jsme je přelezli všechny a řekli jim, ať nám už dají s cvičným lezením pokoj.

My jsme jim potom ukázali naši výzbroj, která už byla orientovaná na západní techniku, takže se Rusáci dost divili. Oni tehdy prováděli jiný způsob výstupů. Oni šli třeba na výstup tak, že v družstvu byli dva skvělí lezci, a to měli vynikající lezce, to klobouk dolů, a ti dva lezci vlastně vedli celou tu cestu a za nimi se táhla dlouhá šňůra patnácti nebo dvaceti lidí, takzvaných nosičů. Ty prostě nesli materiál, lana, ty jenom dupali nahoru, těžká místa šplhali po lanech a takhle se ty cesty tenkrát dobývaly. Oni taky cesty lezli podstatně víc dní, protože cesta byla hodnocená podle toho, jak dlouho se leze. Takže odlezi třeba jen tři sta metrů, zabívali a další den zase tři sta metrů. Podle toho byli hodnoceni.

My jsme na Kavkaz přinesli západní způsob lezení. To znamená dvojka nebo trojka si vezme věci na pár dní, vyrazí, vyleze a vrátí se, což pro ně tenkrát bylo nepředstavitelné. Ale my jsme to takhle dělali. Samozřejmě jsme s tím měli problémy, protože jsme si museli nechávat schvalovat vrcholy.

Mým prvním kavkazským vrcholem byla big wall na Pik Volnoj Ispanije ze severu středem stěny k vrcholu. Byla to pěkná čtyřtisícovka, tak jsme na ní vyrazili a za tři dny jsme jí prostě vylezli a slezli, což bylo dobrý. No, a teď se jednálo o další cíl. Mým cílem na Kavkaze byla pořád Ušba, protože to je takový místní symbol horolezectví, něco podobného jako je v Alpách Matterhorn. Ušba je dvouvrcholová a má obrovské

stěny. Výšky těch stěn jsou kolem 1800 - 2000 metrů. Hlavní vrchol je 4700 m n.m. a jenom sestup je téměř tříkilometrová stěna. Mezi nejtěžší tehdy patřil takzvaný traverz jižní stěny. To je výstup severní stěnou a výstup jižní stěnou. My jsme to chtěli vylézt a šli jsme tedy za vedoucím toho tábora, aby nám to povolil. Jednali o tom tři dny. Až potom jeden... to si pamatuji jako dneska... byl to Litevec, nějaký Smirnhof, bouchl do stolu a řekl: ‚Když chtěj, tak ať jdou.‘ A bylo rozhodnuto. Sbalili jsme si věci a šli na túru. No, a tu Ušbu jsme za šest dní přelezli. Sestoupili jsme do Svanétie a přes sedlo Bečo zase sestoupili zpátky. Pak jsme se museli samozřejmě podřídit takovému tomu obřadu vítání s kytkami a tím vším. No, ale to už to bylo jednodušší.

Druhý vážnější zájezd byl potom ještě na centrální Kavkaz. Lezli jsme Předuch, Ulantauch a takové podobné věci, ale vždycky už po známých cestách.

Teprve při třetím zájezdu na Bezengy, což je nejvyšší část, šlo o extrémní výstupy. Bezenský hřeben je přes 5000 m vysoký a panují tam podobné podmínky jako v Himálajích. Protože je to blízko moře, tak tam ve výši kolem 5000 m jsou stejné podmínky jako v Himálajích kolem 7000 m. Potvrdili to i Himálajci, se kterými jsem se tam setkal, třeba s Hillarym nebo s Hunttem ale i s ostatními, že dýchání je tam podstatně náročnější. Tam už jsme jeli s jinými cíli.

Dostal jsem se do skvělé party Ludvy Záhoranského a Juraje Puchyvít. Záhoranský, kterého považuji za jednoho z nejlepších českých lezců vůbec, byl z Moravy a Juraj Puchyvít, zvaný Pucr, taková zvláštní postava tatranského lezení, byl extrémním lezcem ve skále v Tatrách. Vytvořili jsme společně trojku, která byla ideální. Záhoranský byl myslitel, co se týká cest, Pucr, ten přešel prostě každou skalní stěnu, na kterou jsme ho pustili a já jsem byl zase dobrý v ledu. Po dvou aklimatizačních výstupech jsme se pustili do severní stěny Košťantau, která měří 1800 m a je široká 4 km. Nebyla v ní jediná cesta. A vlastně po přípravě, to znamená po dvoudenním výstupu ledovcem, jsme ji za tři dny přelezli. Tam skutečně šlo o extrémní skalně-ledový výstup na vrchol přes 5000 m. Tu cestu jsme nazvali Česká cesta. Dosud má pouze jeden přelez od nějakých ruských lezců.

Po jednom aklimatizačním výstupu jsme se zase museli připravit na další cestu. Tentokrát jsme se pustili do stěny Bezingy. Stěna Bezingy je obrovská šestnáctakilometrová stěna vysoká asi 2000 m a tam jsou obrovské ledo-skalní stěny. Obtížnost spočívá v její nebezpečnosti, protože Kavkaz je hodně na jihu a do severních stěn svítí v některých částech dne, hlavně při západu, slunce. A tím uvolňuje obrovské množství visícího ledu, který je tam v těch stěnách nashromážděn. Ludva Záhoranský měl takovou ideu pustit se do severní stěny Šchary. Šchara je v té oblasti nejvyšší vrchol, 5200 m. A ta stěna měří 2 km. Před námi se tam pokoušeli lézt polští lezci. Podle našich zpráv to byly tři party, ani jedna z nich se nevrátila. Každá skončila na tom, že je prostě srazila lavina v centrálním kuloáru, kterým se začínalo do té stěny nastupovat. Naši vynikající horolezci, Černík s kolegou, do toho nastoupili taky a hned první den je zase srazila lavina, takže zůstali pod stěnou. My jsme nastoupili na základní ledovec a tam vybudovali tábor, ve kterém jsme čekali na počasí téměř celý týden. Prosekali jsme si cestu ledem k vlastnímu nástupu. A narozdíl od ostatních výprav jsme začali středem té stěny převislými skalami. To nás vlastně i chránilo před lavinami, který by mohly být nad námi. Tím, že jsme měli s sebou Pucra, tak jsme to vlastně přelezli a první den jsme bivakovali na takzvané ‚žehliče‘, což byla taková rovnější plocha ve stěně.

Pořád nad námi byla ledová stěna. Ale počasí nám přálo, nebylo úplně slunečno, nebyla zas tak velká zima, takový ideální počasí, takže druhý den jsme dolezli až k ledové stěně, která je kolmá až převislá o výšce asi tak 200 metrů, která se musí překonávat ledovcovou technikou. To nám trvalo téměř celý den, střídali jsme se. Pak teda ještě jeden bivak, na kterém už jsme vystřelili zelenou raketu. To bylo jediný, co jsme měli pro dorozumívání, protože jak naši, tak Rusáci nás samozřejmě dole sledovali. Ty noci byly kruté, protože jsme neměli moc co jíst, poněvadž jsme šli úplně na lehkou, což pro ruské lezce bylo nepředstavitelné. Měli jsme akorát keksy, čokoládu a takzvaný ruský sušený salám, který se spíš dal použít k zatloukání skob než k jídlu. Třetí den jsme vylezli na vrchol. Jenom pro zajímavost, Rusáci to měli naplánovaný na deset až dvanáct dní. Sestoupili jsme bez větších potíží, ale tady musím poděkovat kamarádům z naší party, Kluvánkovi a dalším, kteří nám sestup vlastně připravili, poněvadž my už jsme na tom byli s fyzickou dost bídne, měli omrzlé nohy a podobně. Byla to vlastně ukáзка skvělého kamarádství. Takovou tu slávu z té cesty jsme měli my, ale oni k tomu určitým způsobem přispěli a za to jim dodnes vyslovuji dík.

Za tuhle cestu jsme potom dostali z ústředního výboru lezeckého sportu zlatou medaili za nejlepší výkon roku. No, a vlastně za tyhle výstupy jsem potom dostal v Československu mistra sportu.

Kapucínské skály

Jaké další hory jsi ještě zdolal? Kam ses ještě v zahraničí dostal?

No, těch hor bylo hodně. My se potom soustředili na Alpy a samozřejmě jsme se snažili lézt i takové ty význačné stěny jako je severní stěna Matterhornu, severní stěna Eigeru, severní stěna Cimy, východní stěna Monte Rosy apod. Některé se

povedly, některé nepovedly. Povedly se nám třeba skvělé cesty v Chamomix, a to v zimním období přelézt vynikající šestkové stěny. Taky jsme udělali v zimním období tak trochu prvovýstup na Mont Blanc, a to severní cestou, takže i tam se nám celkem dařilo.

Pak jsme dostali takovou myšlenku udělat si nějakou expedici. Ovšem v tehdejší době třeba Himálaje, které by nás lákaly a na který by jsme měli fyzicky, nebylo možno provést. To prostě... na to doba nebyla. Tak jsme se spojili se známými z venku a udělali expedici na Špicberky. Tam se některé výpravy dostaly už dřív. Rok nebo dva jsme to připravovali. Pak jsme tam jeli, všechno jsme si táhli na zádech nebo na saních do vnitrozemí. Udělali jsme tam dvanáct prvovýstupů, z toho deset jako vůbec první výstupy na hory, které tam byly. Zmapovali jsme velkou Severní zemi, našli jsme cestu na severní část ostrova. To byl vlastně takový topografický úkol od norského polárního ústavu. Potřebovali, aby někdo prorazil cestu na sever pro rybáře, kteří zamrznou v Severním oceánu a nemůžou se dostat zpátky, protože ani cesta helikoptérou není vždycky možná, obzvlášť ne v zimním období kvůli větrům a tak.

Další naší expedicí bylo pohraničí Turecka a Iráku, nebo Íránu... tam v tom trojúhelníku. Jsou tam hory vysoké kolem 4000 m. Kalgós, Kundžum a tak dále. Tam jsme byli první Evropani vůbec, kteří se pokoušeli o nějaké vrcholy. Slezli jsme tam asi devět vrcholů po pěkných cestách. Expedice trvala asi tři měsíce. Jeli jsme autem až tam a zase zpátky. Už ta cesta byla dobrodružná a takhle jsme udělali i prvovýstupy v méně známých zahraničních horách.

Zažil jsi v horách zážitek, kdy ti šlo o život?

No, o život. Ono v horách, neříkám, že jde o život pořád, ale několikrát se stalo, že jsem měl, jak se říká, na kahaníku. Jednou to bylo v severní stěně Matterhornu, kdy nás chytla bouře a my jsme už mysleli, že se z toho nedostaneme. Jen díky vytrvalosti jsme nakonec z té stěny dokázali slanit. Tam opravdu šlo o to prostě vydržet v tom mrazu, v té bouři a nezkolabovat, protože byl velký mráz, velký vítr a to opravdu člověku bere sílu. A když tam jste tři, čtyři, pět dní, tak už potom jsou reakce při lezení velice pochybné.

No, a potom jsem samozřejmě spadl i s lavinou. Nejtěžší byla ve východní stěně Široké věže, v zimním období. Začali jsme docela dobře. Východní stěna nebyl velký problém. Lezli jsme ve čtyřech, ve dvou dvojkách. Já jsem lezl s reprezentačním trenérem Kubánkem a za mnou lezli dva Liberečáci, skvělý lezec, vynikající lezec na tehdejší dobu. Já jsem lezl vepředu a při přelézání sněhové plotny se utrhlo sněhové pole a smetlo nás. Kluvánek měl dobré skoby a měl lano omotané ještě kolem balvanu, který tam vyčníval. Lano se naštěstí nepřetrhlo, takže jsem po sedmdesátimetrovém pádu přistál téměř bez újmy. Jenže dva kolegové, kteří byli pod námi, tak ty to strhlo a zaplatili za to životem.

Nebo jsme jednou ve čtyřech vystupovali takzvaným Červeným žlebem za celkem bezpečných podmínek a z boční strany se utrhla lavina, která se nějakým způsobem svezla do toho hlavního žlebu a vymetla nás. V lavině jsme jeli dolů asi 400 - 500 metrů, ale naštěstí se lavina rozlila do širokého pole, takže jsme se z toho mohli vyhrabat. A celkem až na nějaké zranění jako šok, zlomený žebra, rameno nebo tržný rány jsme všichni čtyři vyvázli vlastně v pohodě. Byl to takzvaný „prvosjezd Červeným žlebem“. Trošku rychlejší, než jsem si představoval. (smích)

Měl jsi někdy nějaký horolezecký vzor?

Samozřejmě jsem měl horolezecký vzor. Dokonce dva. Jednak u nás to byl Radovan Kuchař, kterého pořád považuju za jednoho z nejlepších československých lezců. Byl opravdu skvělým lezcem i skvělým člověkem. Lezl výborně na písku i ve velehorách. A druhým mým vzorem byl Walter Bonatti. Bonatti byl italský lezec, který byl už trochu takový modernější. Dělal třeba prvovýstupy v zimě na vápně v Dolomitech, což bylo zvláštní. Ale propagoval i takzvané sólovýstupy. Vystoupil například sám novou cestou severní stěnou Matterhornu. Pokoušel se i o jiné výstupy sólo, což bylo tehdy odsuzováno, ale pro nás to byl vzor a taky jsme se ho pokoušeli následovat, což se někdy i povedlo.

Jaké sólovýstupy se ti povedly?

Sólovýstupy v Alpách. Třeba jsem vystoupil sólo Palaviciniho žlebem na Glossglockner. Nebo severní stěnou na Glumpachelhorn. Byly to hlavně ledové stěny, kde je to možné. Když se člověk cítí v ledu jistý, tak může podobné stěny vystoupit, protože jištění na ledu je stejně takové dost pofiderní a je to spíš zajištění druholezce než prvolezce. I když v současné době jsou už jistíci prostředky podstatně lepší, než byly dřív. Pokoušeli jsme se sólovat i na písku i v Tatrách. Opakovali jsme sólo těžké výstupy, které jsme dřív lezli ve dvojici a tak. Časy výstupů byly potom skvělé, poněvadž se nemuselo dobírat, nic, takže cesty, který jsme třeba v Tatrách vylezli ve dvou za šest hodin, tak se sólo převezly za hodinu a podobně. Byla k tomu zapotřebí určitá technika, znalost sebejištění a samozřejmě i určitá drzost a troufalost. Nechci říct odvaha, ale spíš takový ten tlak něco překonat sám.

Ve skalách samozřejmě člověk občas spadnul, ale ty pády většinou skončily dobře, až na jeden, který jsem měl na Pálavě. Utrhlo se se mnou jedno žebro, a protože jsem měl velice špatné jištění, nebo téměř žádné, tak jsem spadnul asi 25 metrů dolů až na zem. Byl jsem dost potlučený. Měl jsem komplikovaný zlomeniny nohou, rukou, žeber, hlavy. V nemocnici jsem si poležel půl roku. No, a od té doby mám levou nohu trochu chromou, ale zase cítím, kdy se blíží špatný počasí.

Jaké oblasti ti nejvíce přirostly k srdci?

Samozřejmě to jsou naše domácí oblasti, kde jsem vždycky spokojenější a kde se cítím jako doma. Jinak mám rád všechny skály a hory. Z hor snad nejraději Ötzalské Alpy. Jednak že tam jsou moje kořeny, protože rodiče odtamtud pocházejí, a jednak že to jsou pěkné hory, ledovcové. I když poslední dobou ledy i tam ubývají a už to není tak jako dřív, přesto tam jezdím rád. V zahraničí ty hory jsou pěkný. Dolomity jsou nádherný, Chamonix... Dřív jsme nejraději jezdili do Tater, což poslední dobou už není takovou módou, ale tenkrát to byly vlastně jediný velehory, které se daly dosáhnout jednoduše. Tatry jsou fantastický, jsou to vlastně nejsevernější velehory. Jsou takové malé, kapesní, ale když se musí šlapat nahoru, tak jsou tedy velký dost. A je tam fantastický lezení po skále.

Máš nějaké životní motto?

Já osobně jsem si jednou řekl, že mě to lezení baví prostě natolik, že polezu, i kdybych měl lézt jedničky. A i v době, kdy

jsem lezl nejtěžší cesty, jsem nikdy neřekl, že nějaká cesta nic není, je zbytečná nebo takhle. Každá cesta je krásná, každá cesta vede na vrchol, každá cesta zanechá v člověku nějaký zážitek a za tím zážitkem my vlastně do těch hor nebo skal chodíme. Nejenom pro to vlastní lezení, ale pro soužití s kamarády, se spolulezci, kdy někdy je legrace, někdy je to vážnější, prostě podle stavu toho lezení. Ale vždycky by v těch skalách nebo v těch horách měl zůstat takový duch těch prvních pionýrů, který šli do skal s určitými idejemi. A měli by si i ti špičkoví současní lezci, kteří třeba považují pískovcové skály jenom za lezení cvičné, jednou večer vylézt na ten vrchol a podívat se do krajiny. Ono to totiž k tomu lezení taky patří. Ta krajina i ty skály mají určitý vliv na lidskou duši a vždycky na ní působí velmi kladně. Pokud jsem s někým takhle večer dolehl na vrchol, tak to v každém z nás určitě zanechalo do další etapy života určitý vliv. Stává se dokonce to, že ten lezec je potom lepším člověkem. A k tomu ho ty skály nebo hory mají vychovat.

Co bys chtěl vzkázat dnešním lezcům?

Já bych jim přál, aby neustávali v hledání nových možností a nových cest a aby byli trošku méně sobečtí a nechali ještě nějaké cesty těm budoucím generacím, protože přijdou po nás další a další lezci. A aby cesty, které dělají, dělali tak, aby mohli říct, tuhle cestu jsem udělal, na tuhle cestu jsem hrdej.

Měl jsi v životě nějaký sen a podařilo se ti ho splnit? A máš ještě nějaké lezecké plány do budoucna?

Plány do budoucna? (smích) Plány do budoucna už moc nejsou. V sedmdesáti se plány do budoucna už moc nedělají.

Ale mám jedinej sen. Lézt tak dlouho, jak jen to bude možné. Dokud budu chodit a budu dýchat, tak budu lézt. Až to jednou nepůjde, tak budu velice nešťastný. Zatím jsem si to zařídil tak, že jsem chodil s mladýma klukama lézt, ukazoval jsem jim ty skály a někdy i tahal nahoru. No, a teď se to obrátilo. Mám ty kluky natolik vycvičený, že teď občas tahají oni mě. A tak to má být, tak by to v životě mělo chodit...

Gerhard Tschunko přijímá gratulace...

Doufáme, že nás Gert Tschunko svým světlem, které kolem sebe rozdává, a láskou ke skalám, kterou v nás probouzí, bude těšit ještě dlouho.

Tímto mu přeji dodatečně za celý oddíl C.C. Dubí a určitě i za desítky dalších lidí vše nejlepší k narozeninám, hodně štěstí, moc moc zdraví a hlavně dlouhá lezecká léta...

Gerhard Tschunko

Vynikající horolezec a kamarád, zakladatel horolezeckého oddílu C.C. Dubí, autor celé řady prvovýstupů, z nichž některé se již zapsaly do zlatého fondu pískovcových cest. Množství obtížných výstupů ve velehorách..

Zpráva ze Slovenska

Pozdravujem ťa z východu. Mali sme tu stretnutie starých lezcov v Manínskej úžine a tak som sa zmiňoval o tvojom časopise CAO News a že bude mať Gert Tschunko 70. Zhodli sme sa starí páni, Ivan Gálfy, Ivan Kľuvánek, Ivan Bajo a já, že by sme mu mali aj my zaželať všetko najlepšie.

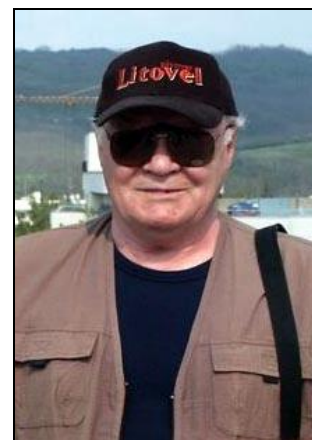
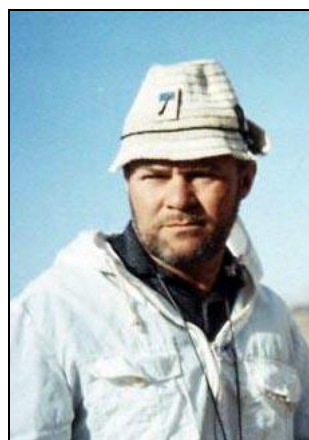
Tak ak sa dá, daj mu tuto fotku, kde sú zľava Ivan Gálfy a Ivan Kľuvánek, aby mal na čo spomínať. S Kľuvánkom lezl Scharu a so mnou asi Ušbu traverz (či Bombaj). A našim menom mu zaželať to najlepšie. Tak sa maj pekne a pardon, že je to slovensky.

Zdraví **Slavo Chmela**.

Zprávu, blahopřání i fotografie jsme Gertovi předali a ke gratulaci se samozřejmě připojujeme..

Slavomír Chmela

Tak aby měl Gert všechny své Slovenské spolulezce pěkně pohromadě, přikládáme ještě dvě fotografie, na kterých je **Slavo Chmela**:

„V slamenom klobúku som na Sahare asi roku 1970. To by si mal Gert pamatovať, tak nejak som vypadal, keď sme sa seznámili, no a tá druhá je terajší stav. Díky za pochopení, Slavo..“

Nevydařené Chamonix

Petit Dru, Grand Capucin a Aiguille du Midi

Jan Horáček Horák

CAO Děčín

Minulý týden jsme se byli podívat s Pavlou Pavlíkovou v Chamonix, ale stálo to za starou belu. Vyjeli jsme v pátek, v sobotu ráno sluníčko, a tak jsme rovnou vyrazili pod náš první cíl Petit Dru. Cesta byla fajn, i když dolů na ledovec po žebřících se to neobešlo bez breku. BC jsme založili pod morénou v suti na kameni.

Náš BC pod Petit Dru

Odpoledne se zatáhlo tak, že Dru nebyla vidět, což byla smůla. Spadlo pár kapek. Šli okolo něj asi Brňáci, hoši nadupaní, podle tempa i batohů. Hrnuli to dál pod nástup, kde se normálně bivakuje. My si udělali výlet k „Madoně“, takové skále, co ji tvarem připomíná. Počasí se později vybralo a bylo parádně, i Dru vykukla, ale byla nějaká divná. Moc jsem si ji z minula nepamatoval, ale hned jsem poznal, že kus chybí.

Pohled na Petit Dru a obrovitý výlom v západní stěně

Každých cca 5 až 10 minut byl slyšet rachot padajícího kamení. Nejdříve jsme si mysleli, že to praská ledovec, protože pro mraky nebylo vidět, ale když se rozpustily, ukázalo se, že padají z Dru. No bezva. Těsně před setměním se Brňáci ukázali znova a že prý se pod stěnu nedá dojít, protože spadla velká

lavina, resp. kus stěny a že pod ní je teď čerstvá suť a tekuté bahno - no prostě sračky a sračky.

Ráno jsme přeci jenom zabalili na lezení, že to půjdeme omrknout, protože utíkat předčasně nemá cenu. Vydali jsme se hore pod nástup. Začátek dobrý, ale polovina hřebínku morény, co tam vedla pěšinka, vůbec nebyla. Celá zasypaná. Projít se dalo, ale jen velmi nebezpečně a zbytečně. Na kamenech byla až 10 cm vrstva nastřeleného prachu (prach, který se na skálu přilepí díky tlakové vlně) a to i na převislých kamenech. Bivaky a plošinky na spaní na vršku morény nebyly vůbec, resp. pod vrstvou kamenů. No, měli hoši pravdu, že zatím je to nereálné tam jít. Dolů do Chamonix už to byla hračka, i když v časovém presu.

Další den nám v domě Horských vůdců řekli, že stěna spadla asi ve čtvrtek, tedy den před naším příjezdem. Tomu se říká štěstí. Nebo smůla?

Další plán byl výstup na Grand Capucin. Lanovka na Midi jela skvěle a my jsme se rázem ocitli na ledovci pod ní. Sluníčko pražilo a podle metea i nadále mělo. Téměř pod Capucinem to otáčíme. Mám divný pocit z počasí a trhlín v ledovci, tak jdeme zase 3 hodiny pod Midi. Tam stavíme stan a že polezeme sportovní prásky. Vedle stanující Američani nám doporučují pořádně stan zakopat a ukotvit, prý minulou noc dva stany odlétly pryč. S tím problémem nemáme. Akorát když je stan postavený, zatahuje se a začíná foukat. Není vidět na krok. Tak je to celý večer, celou noc, celý další den a vlastně pořád.

Náš BC pod Aiguille du Midi

Padá sníh, ven chodíme jen čurat a to jen velmi málo. V noci je ve stanu pod nulou. Vítr fouká a ze sedmi stanů na ledovci zůstávají brzy jen tři. Sněhu už je tolik, že nám zasypal půl stanu, 1,5 metru hlubokou díru na vaření i záchod. Mě to celkem baví, Pavla nadává, brečí, nadává a brečí.

Předpověď počasí na další čtyři dny je mizerná, takže to balíme a jdeme zpět na Midi. Pavla statečně šlape a já ji statečně táhnu.

Dole v Chamonix leje, a tak jdeme na pizzu a pak jedeme domů. Na skálu jsem za celou dobu ani nesáhl, tak snad příště. Pěť a Štěpán mi jako mladýmu uchu říkal, že hora nemá nohy, ta neuteče, můžeš se vrátit. Jen nevím, jestli je to i případ Petit Dru. V roce 1997, myslím, spadl kus západní stěny, teď, 30.6.2005 (asi) spadl kus ještě větší, nežli před tím.

Co bude za pár let??

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labské údolí – pravý břeh

Malá Bašta – Harakiri RP IXb

květen 2005

Tomáš Sobotka a Ondra Beneš

Nástup „Novým myšlením“ přes 2 K, dále pak doprava přes BH pod převis a jím v římse přes další 2 BH k 1. K „Starého myšlení“.

Velká Bašta – HULY sport RP Xb (8a)

květen 2005

Ondra Beneš a Tomáš Sobotka

Vlevo od „Pánské jízdy“ přes 6 BH pod převis a jím přes 2 BH nad něj k BH. Sportovci slaní a ti jiní odtraverzují doleva k 2. K „Starého myšlení“.

Labské údolí – levý břeh

Žlutá stěna žlebská – Flyboy RP IXb

říjen 2004

Petr Laštovička x Richard Litochleb

Středem stěny podél trhliny.

Žlutá stěna žlebská – Žlutá zimnice RP IX

říjen 2004

Petr Laštovička x Richard Litochleb

Vpravo od „Fialové špíny“ stěnou a trhlinou

Žlutá stěna žlebská – Yellowstone RP IXb

květen 2005

Petr Laštovička x Pavel Černý x Richard Litochleb

Vlevo od „Velitele motorového člunu“ přes 8 BH.

Žlutá stěna žlebská – Boj o koryto RP VIIIb

květen 2005

Petr Laštovička x Richard Litochleb

Vlevo od „Yosemite“ trhlinou přes BH, kruh a další 3 BH k 6. BH slaňovacímu. Nebo to dolezte Yosemite. A nebo to od 6. BH natraverzujte doleva do Flyboje a máte to za IXa.

Barokní stěna – Růstový hormon RP VIIIb

2005

Pavel Černý x Petr Laštovička

Stojíce s bukem v zádech vesele vkročíme do stěny. Tou elegantně vymrcasíme až k sedmému poslednímu BH.

Hřebenová jehla - * Pozitivní vibrace RP IX a

11.6.2005

Jindřich Hudeček x Richard Litochleb x Petr Laštovička

Pravou částí údolní stěny přes 6 BH ke 3. K „Rovnováhy štěstí“. Tou ke slaňovacímu BH.

Rájec

Zub (nová věž vpravo od masívu Rynek) - Pravá náhorní II

12.6.2005

Jakub Martinec, Franta Žid

Pravou náhorní stěnou n.v.

Zub - Levá údolní IV

12.6.2005

Franta Žid, Jakub Martinec

Levou údolní stěnou n.v.

Zub - Zubní kaz VI

12.6.2005

Jakub Martinec x Franta Žid

Středem údolní stěny k hodinám. Dále na polici a n.v.

Zub - Plomba IV

12.6.2005

Franta Žid x Jakub Martinec

Komínem k hodinám cesty "Zubní kaz", doleva a n.v.

Zub - Resekce VI

25.6.2005

Karel Bělina, Tomáš Gut

V údolní (jižní) stěně dvojspárou ke kruhu. Hranou vzhůru do díry (jištění) a převisem na vrchol.

Zub - Zlobivý váček VI

25.6.2005

Karel Bělina, Tomáš Gut

Vpravo v údolní stěně spárou na balkón. Přepadem k žebru a stěnou šikmo doleva na vrchol.

Šibenice – Rozmazlená III

(Stěna v koutě za Sokolí věží.)

7.4.2005

Karel Bělina, P.Bechyně, J.Rosol

Ve východní stěně spárou na vrchol.

Šibenice – Podtržená stolička VII

7.4.2005

Pavel Bechyně, K.Bělina, J.Rosol

V pravé části JV stěny přes K na vrchol.

Šibenice – Katův terč VI

8.1.2005

Karel Bělina, J.Rosol

V levé části JV stěny přes K na vrchol.

Šibenice – Ustržžený límeček IV

7.4.2005

Pavel Bechyně, K.Bělina, J.Rosol

V JZ hraně sokolíkem, výše vhloubením na vrchol.

Šibenice – Propadliště III

7.4.2005

Jiří Rosol, P.Bechyně, K.Bělina

Šikmou spárou v Z stěně na vrchol.

Šibenice – Hlava na hlavě IV

7.4.2005

Karel Bělina, J.Rosol, P.Bechyně

Zcela vlevo v Z stěně spárou pod převis a přes něj vpravo na vrchol.

Dubské skály – Údolí Roklice

Kormidelník/Kormidlo - Ambra VI

(Zde se jedná o část stěny - masivu mezi Kormidelníkem a Srazovou stěnou. V novém průvodci budou výstupy evidovány pod Kormidelníkem.)

4.6.2005

Karel Bělina, Z.Hubka

Z kouta v pravé části stěny koutem šikmo doleva ke kruhu. Stěnou při hraně po železných chytech na vrchol.

Kormidelník/Kormidlo – Železné schody V

4.6.2005

Karel Bělina, Z.Hubka

V pravé části stěny ze svahu železitou spárou na polici a další spárou na vrchol.

Kormidelník/Kormidlo – Žlutý komín III

4.6.2005

Zdeněk Hubka, K.Bělina

Výrazným komínem ze svahu mezi Kormidelníkem a Kormidlem na vrchol.

Kormidelník – Vlnolam VI

3.6.2005

Karel Bělina, S.Krob, V.Svítek st.

Spárou středem stěny úzkého pilíře k 1. kruhu. Stěnou doprava ke 2. kruhu, stěnou na vrchol.

Kormidelník – Kapitánský můstek VI

3.6.2005

Karel Bělina, V.Svítek st., S.Krob

Levou hranou úzkého pilíře na balkón ke kruhu. Hranou do zářezu a převisem doprava na vrchol.

Lodivod – Vrchní harpunář V

3.6.2005

Karel Bělina, Z.Hubka

Nástup cestou „Hlavní spára“ na římsu, po ní šikmo doleva a vzhůru ke kruhu. Stěnou na vrchol.

Čap a Komáří údolí

Železná koruna – Pekelní anděl VII

24.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

V levé části severní stěny spárou a stěnou k 1. kruhu. Vlevo žebrem ke 2. kruhu. Stěnou přes 3. kruh na vrchol.

Železná koruna – Svatojanská VIIIb

24.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

Středem severní stěny západního vrcholu přes 3 kruhy na vrchol.

Železná koruna – Západní komín III

24.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

Širokým komínem na západní vrchol.

Velbloud – Napříč Saharou VII

24.6.2005

Karel Bělina, L.Martínek

Středem Z stěny horního vrcholu podél žebra přes 2 kruhy na vrchol.

Sahibův sluha – Cesta z města VIIIb

24.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

Středem severní převislé stěny přes 2 kruhy na vrchol.

Kejklíč – Prima sezóna VII

29.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

SZ hranou přes 2 kruhy na vrchol.

Kejklíč – Údolní komín III

29.6.2005

Karel Bělina, L.Martínek

V údolní stěně převislým nástupem do komína, jím na balkon. Stěnou na vrchol.

Tragéd – Šifra mistra Karla VII

29.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

Vlevo v severní stěně stěnou při hraně přes 3 kruhy n.v.

Tóma – Mšenského kováře dárek V

29.6.2005

Karel Bělina, L.Martínek

Jižní hranou přes 1 kruh na vrchol.

Tóma – Mimo plán V

29.6.2005

Karel Bělina, L.Martínek

Středem náhorní stěny přes kruh na vrchol.

Tóma – Tesařík VI

29.6.2005

Karel Bělina, L.Martínek

V pravé části náhorní stěny do velké díry, nad ní kruh. Stěnou přes převis na vrchol.

Rarach – Čistá duše VIIIb

29.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

Středem SZ hranou přes 2 kruhy na vrchol.

Rarach – Rychlovka VI

29.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

S hranou přes kruh na vrchol.

Ptačí stěny (Buková hora)

Sněhurka – Poslední útočiště IV

21.5.2005

Karel Bělina, Hans-Peter Klinger

Stěnou přes 2 BH n.v.

Sněhurka – Kapelník IV

21.5.2005

Karel Bělina, Hans-Peter Klinger

Stěnou přes 2 BH n.v.

Rozpůlená – Odložená naděje V

21.5.2005

Karel Bělina, Hans-Peter Klinger

Stěnou přes 1 kruh a 1 BH n.v.

Hezounek – Střední cesta VI

21.5.2005

Karel Bělina (jištěn)

Středem stěny přes 2 BH n.v.

STŘÍPKY..

Nové knihy, kruhy a dobíráky v Rájci

přátel skal.

Nové knihy: Další nové knihy, včetně krabic a stojánek, byly v Rájci dodány na tyto vrcholy: Strážce kazatelny, Dubská věž, Bumbříček, Dámská věž.

Nové slaňovací kruhy: Dubská věž, Rynek, Mašinka, Střelecký trůn, Dámská věž, Strážce kazatelny, Kóta 23/8 a Věž

Dobírací vrtané háky: Kóta 23/8, Dubská věž (2 ks), Kopyto, Strážce kazatelny, Dámská věž a Kominíček.

Karel Bělina, Povrly

100 m za 9.77 sekund? JO!!

Nový rekord v běhu na 100 m má hodnotu 9.77 s. Začátkem června jej v Aténách zaběhl Jamajčan **Asafa Powell** (na snímku).

Tenhle dvaadvacetiletý maník je nejen rychlý, ale i hodně sebevědomý. Tvrdí, že může běžet ještě rychleji. Faktem je, že je prakticky začátek sezóny, takže se nechme překvapit, kam až se mu povede čas stáhnout. Prý by to mohlo být až na hranici 9.69..

Odvážnému štěstí přeje..

Nedávno jsem potkal v jedné hospůdce v Dolním Žlebu (jsou tam čtyři!) **Milana Krauskopfa** (na snímku). Trochu jsme povídali a Milan vzpomínal na jednu divokou historku ze zimního výstupu na Baštu ve Vysokých Tatrách v únoru někdy dávno..

Lezli jsme na zimu docela těžkou cestu. Když už jsem dolézal na vrchol, byl tam takový menší převis, ale už v lehkém. Chytl jsem za dobře metrákový blok a ten se najednou uvolnil a už jsem s ním letěl dolů.

Nevím, jak jsem se dostal z pod něj, nevím jak mohl minout naše lano a jak mohl netrefit partáka, který stál přímo pod ním. Já jsem letěl vzduchem 40 metrů, pak jsem dopadl na hodně strmý svah, rovnou na cepín a téměř hned se mi podařilo zastavit. Nikomu se vůbec nic nestalo a za chvíli bylo po všem, jen blok rachotil do údolí. Vzpomínám si, že jsem vstal, očistil se od sněhu a zařval na partáka „To bylo, co?!“ a cestu dolezl.

Jenže nahoře už se počasí totálně zkazilo (hlásili, že se pokazí, ale ráno bylo azúro – no, nevyraž..) a byla nulová viditelnost. Sedli jsme si vedle sebe, že dáme bivak, ale neměli jsme nic sebou. Za chvíli jsem prohlásil „Hele, to nejde, už nehřeješ. Musíme dolů!“. Strhla se vánice, do toho mlha a zima. Nic jsme neviděli, ale celou noc jsme chodili. Ráno jsme dorazili do chaty. Trochu omrzlé prsty, ale přežili jsme to..

-jch-

Proč je zakázaná marihuana?

Protože způsobuje určitou flegmaticnost a tím i nechutí dít jako otrok, omezuje honbu za penězi a majetkem, takže se člověk stává pro společnost míň užitečný.

Ale hlavně lidem otevírá oči, protože jsou schopni nad určitými věcmi lépe přemýšlet ve všech souvislostech a odhalit tak skutečné pozadí politiky a ekonomiky.

A z toho mají noví politicko-finanční vůdci moderních společností strach.

Jiří Hanuš

Brigáda v Rájci

Dne 25.6.2005 se ve skalní oblasti Rájec konala pracovní brigáda. Účelem brigády bylo postavení protierozních zábrán u Pilátové věže. Revírník pan **Hanousek** nám ukázal, kde by bylo třeba zábrany postavit a za dohledu **Jiřího Rosola** dobrovolníci z řad horolezců zábrany postavili.

Nebudu zde jmenovat všechny zúčastněné, neboť jména všech horolezců neznám a nikomu nechci ukřivdit. Přítomen byl i **Karel Bělina** o kterém mnoho lidí tvrdí, že ve skalách „škodí“.

Všem děkuji za spolupráci při prohlubování dobrého vztahu s CHKO. Další brigáda je plánována na podzim tohoto roku.

Pavel Kýsa Bechyně

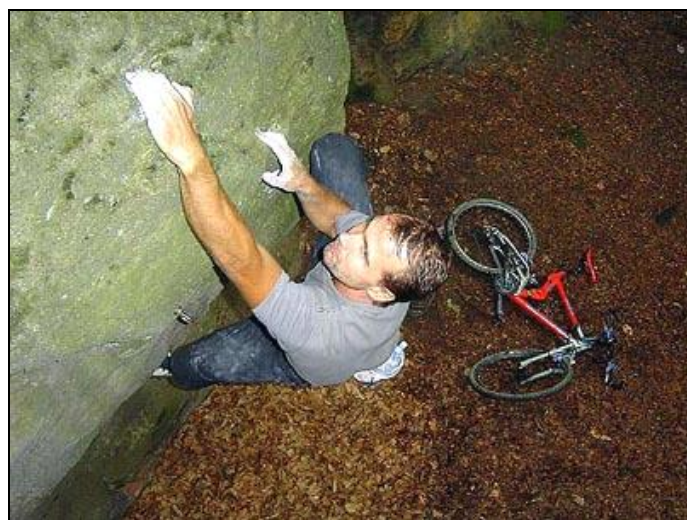
Chřibský hnědák

Petr Kočka se pokusil zjistit přímo u zdroje, jak to bude letos (druhý ročník) s lezecko-cyklistickým závodem Chřibský hnědák. Zde je odpověď od povolaného:

Zdarec, tak to jsem přímo nadšen, že se ti u nás líbilo! Chřibský Hnědák bude samozřejmě i letos, a to 3.9. Pravidla, včetně mapy, budou na našem webu zhruba od začátku července a měly by se objevit i na Lezci. Přesný seznam oblastí, ve kterých se bude lézt bude zveřejněn asi dva týdny před Hnědákem opět na našem webu i na Lezci. Nestačím teď moc aktualizovat, protože jsme začali Chřiby přejíždět, ať je tam na Hnědákovi bezpečno, takže když je čas, lítáme po skalách s vrtačkou a když nějaký ten čas ještě zbude, tak jedem lézt. Ale už to chystáme a za ten cca měsíc to určitě zveřejníme. Každopádně bude více oblastí a více lezení. Opět budou hodnotné ceny, pozávodní kalba a možná i překvapení :o)

Protože se už teď ptá na Hnědáka dost lidí, rozhodli jsme se, že zapíšeme do závodu pouze 30 dvojic, ať se na skalách nikdo netlačí. Už teď máme ve startovní listině opět reprezentanta SR Marka Leitmana, asi Tomáše Sedláčka, měl by jet i Becko a přihlásil se nám dokonce jeden Němec, kterému o Hnědákovi vyprávěl ředitel závodu.

Zatím čau, **Jaroslav Blatný**.

Na snímku z loňského ročníku leze ředitel závodu

Petr k tomu ještě dodal: Tak už si s Pavoukem zabukujte termín ;o)

Lužické sedmistovky

Přeji krásný den, aspoň tak krásný, jako byl v sobotu 25. června 2005, kdy proběhl X. ročník takticko-desorientačního MTB maratónu. Kromě toho, že se jednalo o kulaté výročí v pořádání tohoto závodu, bylo opravdu co obdivovat:

1. Padl nový traťový rekord. Láhev Lužické bylinné si za čas 4:32:48 hod odvezli **Andreas Kittl** a **Volker Schäfer** z týmu Dienstagsbiker Zittau. Jeli prý tak rychle, že mnozí pozorovatelé nestíhali sledovat jejich zázračné zkratky. Jsem opravdu zvědav, kdy už konečně padne hranice 4:30...
2. Dva týmy a čtyři jednotlivci se ve výsledcích dostali s deseti vrcholy pod 5 hodin. Nevídaná bilance a zdá se, že měření času na sekundy je již opravdu na místě.
3. Neuvěřitelné, obdivuhodné a pro mnohé zcela nepochopitelné - borec **Albin Sommerschuh** si to rozděl s vrcholy Lužických hor zcela bez kola! K sesbírání 9-ti kontrol mu stačilo "pouhých" 9:59:59 hod. Má snad někdo chuť mu konkurovat?
4. Poprvé v historii se při rozboru závodu v jeho samotném závěru podařilo narazit druhý sud, který se mimochodem téměř dopil. Je jasné, že trénink a příprava na tento závod je velmi náročná po všech stránkách. Ale je také vidět, že přípravu nepodcenil téměř nikdo. Musím jmenovat alespoň borce z TJ Rumburk a také všechny Německé závodníky, kteří v této závěrečné disciplíně výrazně vynikali.

Lukášovi se podařilo narychlo zprovoznit stránky Lužických sedmistovek na adrese <http://1700.wz.cz/>, kde najdete celkové výsledky a které bychom chtěli postupně doplňovat. Na tomto webu je spuštěno i diskusní fórum, takže neváhejte a podělte se o dojmy, připomínky a náměty pro další ročníky. Za jakýkoli podnět předem moc a moc děkuji.

Postupně, jak se budou stránky dopracovávat, bude možno stáhnout i výsledky uplynulých ročníků a chystáme také nějaké statistiky. Věřím, že to bude pro všechny příznivce užitečné a zajímavé.

Horám zdar, **Arnošt Arny Haufert**, HK Varnsdorf

Zajímavý e-mail od Filipa Zahradníka

(Zejména jeho Post skriptum)

Čau Houbo! Děkuji mnohokrát za neustálé posílání kvalitního časopisu CAO News. Velmi mě potěšilo poslední číslo neb touto dobou pobývám opět za mořem, konkrétně v Anglii. Jsem tu teprve krátce, na pořádný průzkum jsem si čas zatím neudělal. Ale co jsem zatím viděl, skály jsou docela z ruky... Takže jsem se rád potěšil aspoň očima na nejkrásnějších pasážích ČR prostřednictvím CAO News... Přeji hodně zdaru a Hore Zdar! **Felipe del Sur**

P.S.: Jen tak mimochodem - už druhý den jsem ženatý. Jestlipak uhádneš za koho?

Filipe & Yoko, gratulujeme a přejeme hodně štěstí a lásky!

Ostrov – Světlo mého života

V Ostrově, na první vylezené věži v oblasti Kořenáč, byla vytvořena nová cesta. Kdo cestu udělal nebudu zveřejňovat, ale jistě je, že prvovýstupce porušil pravidla pískovcového lezení. První kruh je umístěn do Pravé údolní cesty. Pravá údolní cesta je velmi oblíbeným směrem a není víkendů, kdy by někdo nelezl tuto cestu a tímto dojištěním je natrvalo znehodnocena.

V pravidlech pískovcového lezení je jasně napsáno: Vzdálenost nové cesty či varianty od cesty (varianty) sousední musí být nejméně 2 metry. Výjimka je možná jen tam, kde není možný přechod z jedné cesty do druhé a tam, kde se přirozeně cesty křížují. Do již vzniklých cest je zakázáno (pokud není povoleno VK) přidávat jistící pomůcky.

Žádám proto prvovýstupce, aby nejpozději do 31.8.2005 kruh odstranil nebo bude vytloučen.

Rada prvovýstupcům: Před prvovýstupem na věž nebo masív se pořádně seznamte se všemi cestami, které tam vedou a s pravidly pískovcového lezení příslušné oblasti. Dle správce oblasti pana Hobláka tato cesta není zatím oficiální, jelikož prvovýstupce nedoručil protokol o prvovýstupu, tak bude mít alespoň čas na přepsání výstupu.

Sám jsem tuto cestu lezl. Musím říct, že tento směr je velkolepý a myslím, že se zařadí mezi nejkrásnější cesty Ostrova. Nejvíce je mě líto té skály, která bude mít nevratný šrám v podobě zadržené díry.

Michael Vyleťal, HO Tisá

Hrnoucí Sláva Krob

Toho budou muset odstřelit, ozývá se od ohýnků nebo půllitrů, kdykoliv padne jméno **Slavomil Krob** (na snímku).

Co odešel do důchodu, je tenhle drobný opálený Litoměřičan k nezastavení a jeho podpis, včetně malého obrázku kola, na vás vyskočí snad z každé vrcholové knihy v okruhu 100 km od jeho bydliště. Letos už má vylezeno přes 400 cest, ale to je údaj téměř měsíc starý!!

Takže, kdo ví?!

Foto © 2005 Jiří Houba Chára

Seewand – výzva pro každého

Snad každého turistu, horolezce nebo milovníka horské krajiny nenechám klidně spát. Jsem přibližně kilometrová vápencová stěna, plná převisů, která vyrůstá z Hallstättského jezera do výšky 1700 m n.m. Jsem orientována na SZ. Z mého vrcholu je vidět počátek jezera, které je plněno říčkou Koppentraun až k lázeňskému městu Bad Goisern. Jižním směrem mě chrání celé pohoří Dachsteinu. Nepatřím k těm nejvyšším, ale jsem známá jednou z nejtěžších Via ferrat (klettersteigů) na světě. Také mám vrcholovou knihu (cca 100 metrů pod vrcholem), ve které jsou zapsáni dobrodruzi vertikálního světa nejen z Rakouska, Itálie, Švýcarska, ..., ale hlavně Češi.

Také mívám špatnou náladu (tak pozor na mě!). Zrovna nedávno (5.7.2005), když blesky a déšť umývaly má záda, tak museli záchranáři vrtulníkem sundávat 2 Maďary a 1 Češku.

Ale jinak jsem hodňačka.

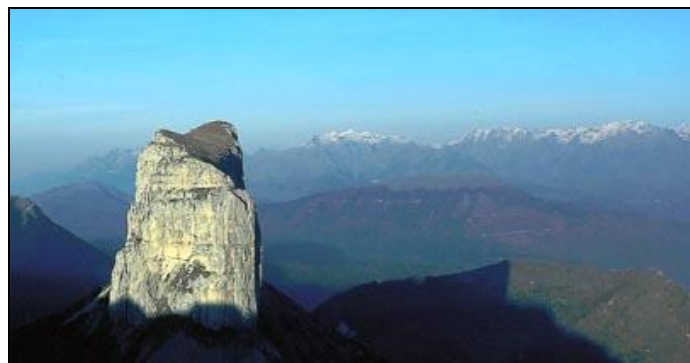
Z Rakouska, **Seewand**

Hned den na to jsem se musela sklonit před odvahou a vůlí jednoho horolezce z Děčína, který nedávno oslavil 60-té narozeniny. Takových jmen v mé knize není mnoho, proto mu těmito řádky posílám gratulaci. Po tomto výkonu nemusí mít obavy ze žádné alpské stěny. Gratulace patří i jeho doprovodu dalším třem horolezcům z Děčína a i čtyřem horolezcům z Mostu. A kdo byl ten horolezec?

Ve vrcholové knize je napsáno: **Eda Puncman** – 60 let...

Cílem byla Mont Aiguille

Hora Nedostupnosti (na snímku) zaznamenala v uplynulých dnech silný nápor severočeských horolezců. Téměř ve stejný den vyrazila k Mont Aiguille tři vozidla plná natěšených lezců. Čtyři z CAO Děčín, sedm z Povrlů. Již 6. července ve 14:08 přišla první lakonická SMS od lezců z CAO: „M.A. zdošana.“

A v pátek 8.7. volají i z Povrlů: Vrátili jsme se trochu předčasně kvůli počasí, ale Mont Aiguille jsme zdolali všichni, Mont Blanc (druhý cíl) všichni, kromě jednoho (K.B.). Při sestupu jeden z výpravy (I.M.) upadl v kuloáru smrti a absolvoval hrůzu nahánějící dlouhý pád, naštěstí, jako zázrakem, bez následků.

Více zpráv se nám do doby uzávěrky tohoto čísla CNs zjistit nepodařilo. Uvidíme, s jakými podrobnostmi přijdou samotní účastníci.

Nádherná Mont Aiguille byla cílem Severočechů už několikrát. Prvovýstup na ní je datován již v r. 1492, tedy ve stejném roce, kdy Kryštof Kolumbus objevil Ameriku...

Modrá hlava – 50. výročí

V úterý 28.6.2005 jsme vylezli na věž Modrá hlava v Bělé, která měla ten den 50. výročí od jejího objevení a prvního výstupu na její vrchol.

Vyvízlívali jsme Starou cestou, jako tenkrát **Vlastimil Futera** a **Erich Wrbík**.

Bylo půl deváté večer, všude klídek, opravdu jsme si to užili. Nahoře jsme měli krásný pocit, že jsme to právě my, přesně po padesáti letech...

Jo, jo, bylo to dobrý.

Účastníky „zájezdu“ byli:

Jaroslav Jeremy Dunovský, Jan Masor Masojídek a já. O technické zázemí a foto se postarala moje přítelkyně **Lenka Vinšová**, která nelezla, páč je po zranění.

Miroslav Duna Dunovský, CAO Děčín

Franz Preindel

Přízrak nebo famózní lezec? Tak tuhle otázku si kladou v posledních dnech mnozí lezci. Jasně nemají ani administrátoři serveru 8a.nu, kde se jméno Preindel objevilo jako blesk z čistého nebe a hned se uvelebilo mezi lezeckou elitou.

Kdo to je? Kde se tu vzal? A je možné, aby někdo naprosto neznámý lezl nejtěžší cesty světa, jako by se nechumelilo? Příliš mnoho otázek, kolem jednoho lezce. Není divu, že se objevují pochybovačné komentáře a někteří se dožadují dokonce jeho vymazání z tabulek nejlepších lezců.

Záhadný lezec se ozval zatím jenom krátce v jedné diskusi: Věřte mi nebo ne. Ale buďte si jisti, že opravdu žiji, jmenuji se Franz Preindel a bydlím v Schlechingu. Příští víkend jedu do oblasti Schleierwasserfall, kde chceme natočit video, jak přelézám některé z mnou uvedených přežlů... Pak uvidíte.

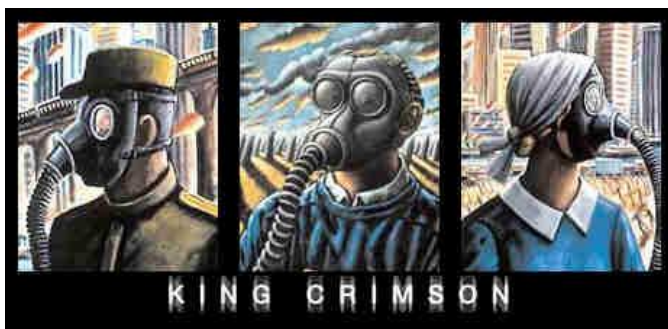
Keep on Rockin` in a Free World!!!

Přežlené cesty:

Vakuumgeist 9a, Om 9a, Mongo 9a, Intermezzo 9a, Open Air 9a, Underground 8c+/9a...

Lukáš Chalupecký & King Crimson

Fandy skupiny King Crimson posílil **Lukáš Chalupecký** z Teplic. Se vzděláváním začal pěkně od zadu – posledním studiovým albem The Power To Believe..

Pokud na své cestě zpět do téměř čtyřicetileté historie kC vydrží, znalci tuší, že se před Lukášem rýsují notně příjemné chvíli i mnohá milá překvapení, která je mu možno jen a jen závidět!

Nevydařené Chamonix ještě jednou..

Tak tedy trochu o tom, jak jsem **Chamonix 2005** prožívala já: Přípravy docela s obavami, když mi Horáček líčil ty "úžasný" dlouhý spáry. No ale Juru, Arco nebo jinou pohodovou oblast jsem neprosadila a tak holt Chamonix. Vyrázili jsme pod Drus. První legrace nastala, když se mi pod váhou batohu podlomily nohy. Prý počkej na ty kolmý a převislý žebříky. Začla jsem se bát, slzičky a tak.

Nakonec žebříky byly celkem v pohodě. Jen jsem zjistila, že jak pořád lezu, tak jsem nějak odvykla chzení s batohem do kopce. Odměnou za supění a upění byly krásný výhledy a nádherný místo na stan na kameni. Akorát bylo pořád slyšet padat kamení, bylo to divný - aby ne, tři dny předem spadlo snad půl stěny. Přeháním, ale srovnej fotky - pořádný kus teď chybí. Vlastně jsme se ani nedostali pod nástup - balvany, bláto, prach. Tak zase bágel na záda a dolů do Chamonix. Další den lilo jako z konve - čtenářský klub a čumenda v obchodech, no i něco jsme koupili.

Další den o trochu lepší počasí, tak lanovkou na Midi. Jen co jsme tam dojeli, vybavilo se mi, jak mi tam bylo blbě a jaká tam byla zima a začla jsem vyzývat všechny níže položené a tudíž teplejší lezecké oblasti. Z Midi směr Grand Capucin, tentokrát pro změnu na zádech ne batoh, ale těžký tahačák, naštěstí to bylo z kopce. I sluníčko svítilo. Až ke Capucinu jsme nedošli, vrátili jsme se na ledovec pod Midi a začali budovat ležení. Horáček kopal díru na stan, já ještě v šoku, že tedy fakt budeme stanovat na sněhu a že se mi promáčely boty a jak jako budeme lízt na ty skály, když je tam na kraji díra v ledu jako k...a (jasně, teď už vím, že ta díra se jmenuje okrajová trhlinka...). Ke všemu ještě dorazili Poláci z vedlejšího stanu a ptali se, jak máme ukotvený stan. Že prý dva stany odlétly do Itálie. Teď je mi jasný, že se chtěli pochlubit svým nejlepším systémem ledových kotev...

Na tom ledovci jsem si ale začla zoufat, nejdřív tiše, pak i nahlas. Tak abych byla nějak užitečná, dostala jsem pokyny, jak vybudovat solární jímku (nebo jak se tomu říká) na vodu. Horáček ukotvil stan, asi jsem ho pěkně štvala otázkami "A neuleť?", "A bude to držet?", Pak jsme začli kopat kuchyň, taky se musím pochlubit, že jsem se oháněla lopatou. Až dosud docela OK, jenže večer se zatáhlo a zvedl se vítr. Byla mi kosa, zvlášť jít ven se vyčůrat byl pro mě nad lidský úkol. Mísilo se ve mě zoufalství a naštvaní, proč jsme v takový blbě oblasti, když jsme mohli být úplně někde jinde. V noci -4, ráno sníh, vítr, takže stan. Okolo postupně všechny stany balily, taky jsme začli, ale vykuklo na milisekundu slunce, takže počkáme do druhého dne.

Nevyčasil se. Bylo hůř. Sněhu nachumelilo pěkně. Noc jsme přežili, ráno jsem se naštěstí nemusela účastnit balení, ale chzení bohužel ano. Vůbec se mi nechtělo, místy nebylo vidět na krok, poryvy větru, mokré boty, byla mi zima a totální nechuť šlapat s tahačkem do kopce. Nadávala jsem, brečela, modlíla se, nenáviděla všechny a všechno... Ta cesta na lanovku byla pro mě obrovský utrpení. Celkově - čekala jsem něco jinýho, ale ne tohle. Zabitý týden, co jsme mohli někde lízt. A co nejvíc - měla jsem s sebou svá úžasná lezecká trička a těšila se, jak je budu předvádět. A místo toho goráčovka, čepice a rukavice... Tak snad příště.

Mějte se krásně!

Pavla Pavlíková, CAO Děčín

Karel Krombholz oslavil 75. narozeniny

V pátek 1. července oslavil kulaté jubileum 75ti let čestný člen ČHS **Karel Krombholz** z Děčína. Karel patřil v poválečném období k čelním představitelům pískovcového lezení v Labském údolí, jeho prvovýstupy se vyznačovaly jednoznačnou logickou linií, často středem údolních stěn významných věží. Některé z nich, například Údolní cesta VIIa na Želvu patří dodnes, na pravém břehu Labe, k nevyhledávanějším.

Návštěva u Karla nemůže skončit jinak, nežli zajímavou diskusí a o čem jiném, nežli o lezení. Stále se živě zajímá o dění ve skalách, i když svou aktivní lezeckou kariéru zakončil někdy v polovině sedmdesátých let minulého století..

Milý Karle, upřímně Ti přejeme pevné zdraví, at' Tě stále těší Tvé záliby a měj stejnou chuť k životu jako doposud!

Všechno nejlepší!!

Redakce CNs, foto © 2005 Lenka Chárová

Řícení skal na Petit Dru

Jak jste již četli v článkách od Honzy Horáka a Pavly Pavlíkové, došlo ve středu 29. června ke zřícení západní stěny Drus nad Chamonix. Zřejmě se tím stal zcela nelezitelný Bonattiho pilíř a několik dalších cest.

Oznámil to ve svém pravidelném hlášení o situaci v oblasti Mont Blancu specializovaný server tamní horské služby OHM Chamonix.

Řícení skal na obou věžích Dru není nic výjimečného, každý rok je tu zaregistrováno několik menších sesuvů a jednou za pár let spadne kus hory velkého rozsahu. Letošní pád skal patří k těm největším...

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

ČERVENEC 2005

1.7. Karel Krombholz, čestný člen ČHS

9.7. Jan Šmíd, CAO Děčín

10.7. Jaroslav Jeremy Dunovský, CAO Děčín

14.7. Karel Hofman, HK Varnsdorf

23.7. Alena Vajska Vaisharová, CAO Děčín

27.7. Ivana Kubešová, CAO Děčín

29.7. Milan Uhde Cestr, CAO Děčín

31.7. Jaromír Pospíšil, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší, život plný radostí a splněných přání, lásky, štěstí a zdraví...

To vše a ještě mnoho nevysloveného.

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

16.7. **Skalní muž.** Tradiční horolezecký dvojboj přádaný TJ Český Ráj. Více informací a přihlášky na www.hruboskalsko.cz.

07/08 **Dovolené, individuální akce, hory...**

6.-7.8. **Prachovská 24 hodinovka.** Horolezecká 24 hodinovka pořádaná LK Prachov.

3.9. **Chřibský hnědák.** Cyklisticko – lezecký závod dvojic. Druhý ročník.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Přízrak Mont Aiguille opět na scéně
- Články z prvních prázdninových cest do hor
- Informace o novinkách v Dubských skalách
 - Mohutná várka nových cest
 - Nebudou chybět pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 10.8.2005!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- **PODĚKOVÁNÍ.** Veliký dík patří **Evě Dceři Zápotocké** za profesionálně zvládnutý rozhovor s **Gertem Tschunkem**. Zpracovat podobně rozsáhlý natočený materiál rozhodně není práce na dvě hodky. Kdo to někdy zkusil, ví, o čem je řeč. Díky moc, Dcero!! :o)
- Jak jsme se dozvěděli, **Pavla Rybiška Pavlíková** už tahá na vápně 7-ka! Strach dostal i **Jan Horáček Horák**, že ho za chvíli přeलेze...
- V pořadu Na vlastní oči proběhla reportáž o rodině a věru nonkonformním životním stylu **Petra Milhy Mičocha**, lezce, bohéma a mj. i účastníka a spoluzakladatele Alpinského poháru...
- Horoklub Chomutov vydal již druhé letošní číslo časopisu **Mantana**. Stojí za to, si ho přečíst :o)
- **Karel Krombholz** poskytl naší redakci skutečný poklad – soubor originálních map Alp vydaný v roce 1904! Více informací přineseme v příštím čísle CNS.

PAMATUJ!

Komu se nelení, tomu se lezení!

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára & Petr Jícha

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 3. SRPNA 2005 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!